

Sygn. akt I C 1152/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2016 r. w G. sprawy z powództwa M. Z. przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda M. Z. kwotę 7.143,11 zł (siedem tysięcy sto czterdzieści trzy złote jedenaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda M. Z. kwotę 1375 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 770 zł (siedemset siedemdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1152/15

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 21 stycznia 2015 r. doszło do zderzenia pozostających w ruchu pojazdów. Właścicielem pojazdu M. (...) nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku tego wypadku był M. Z..

(okoliczności bezsporne)

Ubezpieczycielem sprawcy będącego winnym wypadku w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych był (...) spółka akcyjna z siedzibą w S..

(okoliczności bezsporne)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 21 stycznia 2015 r., który ustalił i wypłacił odszkodowanie za koszt naprawy pojazdu w łącznej wysokości 3.855,15 zł.

(okoliczności bezsporne)

Niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 10.989,36 zł (brutto, tj. wraz z podatkiem VAT). Naprawa ta nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu pomimo użycia części nowych i oryginalnych.

Dowód: opinia biegłego M. Ś., k. 92-109

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody

przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powstałych w wyniku przedmiotowej kolizji oraz zasadności użycia części nowych i oryginalnych. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Zarzuty do przedmiotowej opinii zostały przez biegłego wyjaśnione w sposób na tyle przekonujący, że nie jest wymagane dalsze opiniowanie przez tego samego lub innego biegłego.

Pozwany w niniejszym procesie nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady (ani też legitymacji czynnej powoda). Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a dokładnie zastosowanie przy ewentualnej naprawie części oryginalnych i wysokości stawek za prace naprawcze.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, publ. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Sąd podzielił ponadto pogląd prawny zawarty w uchwale siedmiu sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11), w myśl którego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

W niniejszej sprawie, jak wynika z opinii biegłego użycie do naprawy części nowych, oryginalnych nie skutkowało wzrostem wartości pojazdu. Ponadto brak jest jakichkolwiek informacji, aby pojazd ten był wcześniej uszkodzony i naprawiany w obrębie zakresu szkody objętej niniejszym procesem. Z tych też względów podnoszenie przez pozwanego wnioski odnośnie zasadności zastosowania zamienników zamiast oryginalnych nowych części były bezpodstawne, tym bardziej, iż jak wskazał biegły użycie oryginalnych części było uzasadnione i nie spowodowało wzrostu wartości pojazdu. Należy wskazać, iż celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. W związku z tym skoro ani z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ani ustaleń biegłego nie wynika, aby uszkodzeniu uległy części nieoryginalne, to w ocenie sądu brak jest podstaw do obniżenia cen za części zamienne czy też stosowania zamienników nieoryginalnych. Z tych też względów sąd uznał, iż niezbędne i celowe oraz ekonomicznie uzasadnione wydatki do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji winny uwzględniać ceny części zamiennych nowych i oryginalnych.

Mając na uwadze, iż powyższe ustalenia wymagały uzyskania wiedzy specjalnej sąd dopuścił w tym zakresie dowód z opinii biegłego, który określił na wyżej wymienioną kwotę koszt naprawy pojazdu brutto (tj. wraz z podatkiem od

towarów i usług). Biegły uwzględnił przy tym stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie odpowiadającym średniej arytmetycznej z danych empirycznych z rynku lokalnego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że ustalony przez biegłego koszt naprawy pojazdu stanowi wysokość szkody, jaka powstała w związku z przedmiotową kolizją, tj. rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu. Do dopłaty przypada więc zasądzona w **punkcie I.** sentencji różnica pomiędzy kwotą szkody a sumą dotychczas wypłaconą przez biegłego, czyli suma 7.143,11 zł.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 822 § 1 i § 4 k.c. orzeczono jak w punkcie I. sentencji. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zasądził odsetki ustawowe od w/w kwoty od dnia 27 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w terminie ustawowym (30 dni od daty zgłoszenia szkody) nie spełnił świadczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł w **punkcie II.** wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 3 i § 2 ust. 1 oraz § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.02.163.1348). Koszty poniesione przez powoda to opłata sądowa od pozwu i rozszerzonego powództwa (203 zł +155 zł), opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej 600 zł, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaliczka na poczet opinii biegłego 400 zł.

Ponadto w **punkcie III.** sentencji wyroku na mocy art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (nie pokryta zaliczką część wynagrodzenia biegłego), tj. nakazując ściągnąć od pozwanego kwotę 770 zł.